

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๕ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๕๓

ฆากิเลสแบบไหน

(ผู้ฟังเทศน์ประมาณ ๕๐๐ คน)

กุฏิสร้างไว้ในวัดนี้ ใครจะมาถือสิทธิ์ไม่ได้นะ ให้เป็นสาธารณะไปหมด ในวัดนี้ ไม่มีใครจะถือสิทธิ์ในกุฏิหลังนั้นหลังนี้ ไม่ได้เป็นอันขาดเลยนะ ให้เป็นประโยชน์ทุกคน วางพอจะรับประโยชน์ได้จากใครให้อยู่ ๆ ได้เลยตลอดอย่างนั้น นี่เห็นว่าขนาดนั้นก็พอ แล้วเราเลยไม่ทำอีก การสร้างทั้งหลายเราเป็นคนสั่งเอง ส่วนมากการจ่ายเงินทางวัดจ่าย ทั้งนี้ ถ้าลงเราได้อนุญาตให้สร้างหลังไหน ๆ แล้วเราจัดการหมดเลย สร้างเท่าไร ๆ เราจ่ายหมดเลยทันที ๆ

(หลวงพ่ोज้าขา วิฑูญี่อาจารย์...ถวายเป็นบุญให้กับน้องสาวค่ะ) อะไร (วิฑูญี่ค่ะ วิฑูญี่ที่จะใช้ฟังเทศน์หลวงพ่ोज้าค่ะ) ใช้อย่างอื่นไม่ได้นะ (เดี๋ยวจะให้ท่านปัญญา ตัดวิฑูญี่ออกจ้าค่ะ) ถ้าใช้ในทางธรรมได้เราถึงเอานะ ถ้าเป็นแบบโลกลวง ๆ โห ไม่ได้ว่างเลย ตัดขาดสะบั้นไปเลยไม่ใช่ธรรมดานะ ถ้ายิ่งเป็นพระหามาแล้วโล่ออกจากวัดทันทีนูน ของเล่นเมื่อไร ก็เลสเด็ดธรรมะไม่เด็ดไม่ได้ จะไม่มีเหลือธรรมค่างโลกแหละ จะปล่อยให้กิเลสเหยียบย่ำทำลายหมด เพราะฉะนั้นธรรมจึงต้องเด็ดไม่เด็ดไม่ได้ พระมานี้ ยกเทศมาทางนี้ เป็นเทศหรืออะไรดูซิ (วิฑูญี่เทศครับ) เออ ตัดวิฑูญี่ออก ใช้เป็นเทศไปเลย

ขนาดนั้นนะสงวนศาสนารักศาสนา เราพูดจริง ๆ เราเทิดทูนสุดยอดเลย เรื่องพุทธศาสนาของพระพุทธเจ้าของเราเนี่ย ชีวิตของเราไม่มีความหมายนะ เราจะเห็นชีวิตเรามีคุณค่า แล้วปล่อยให้เขาทำลายธรรมของพระพุทธเจ้า ต่อหน้าต่อตาเราเนี่ยไม่ได้เลย คอขาดทันทีเลย ขนาดนั้นนะความรักความสงวน คือไม่มีอะไรเหนือในโลกธาตุนี้ ธรรมเท่านั้นว่างั้นเลย ถ้างได้เข้าถึงใจแล้วลงหมดเลย พระพุทธเจ้าจะได้พบองค์ท่านหรือไม่ได้พบไม่สำคัญ อันนี้คืออันเอง คือองค์ศาสดาเอง อย่างนั้นแหละ

อย่างที่เราเคยพูดไว้ว่า พระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ มาเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันได้ยังไง นี่ละองค์แท้ คือธรรมธาตุด้วยกันหมดเลย ที่ว่าแม่น้ำสายต่าง ๆ คือต่างคนต่างสร้างคุณงามความดี เท่ากับแม่น้ำสายต่าง ๆ ครั้นเวลารวมถึงจุดแล้วลงจุดเดียวกันหมด เป็นธรรมธาตุล้วน ๆ นั่นละท่านเรียกว่า นิพพานก็เรียก ธรรมธาตุก็เรียก หรือมหาวิมุตติก็เรียก เป็นไวพจน์ใช้แทนกันได้ แต่ให้ถนัดใจจริง ๆ นั่นเราว่า ธรรมธาตุเท่านั้นครบหมดเลย เจอนี้ปั๊บไม่ต้องตีความหมาย นี่คือนิพพาน นี่คือมหาวิมุตติ

ขึ้นได้มันเป็นธรรมชาติเลยทันที เรียกว่าธรรมชาติล้วน ๆ นี่ละยอดในสามแดนโลกธาตุ นี่เรียกว่าธรรมชาติของพระพุทธเจ้า ที่ไหลรวมลงเป็นมหาสมุทรทะเลหลวงแล้วก็เรียกว่าเป็นธรรมชาติ พระสาวกทุกองค์ พระพุทธเจ้าทุกองค์ เป็นธรรมชาติด้วยกัน เป็นมหาสมุทรด้วยกันหมดเลย

เพราะฉะนั้นจึงได้พูดว่า อุทานนั้นไม่ใช่ธรรมดานะ ก็เราไม่เคยคาดเคยคิดนี้ ปฏิบัติมาตั้งแต่รู้จักเพียงสักกราบไหว้พระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ อย่างนี้มันก็ติดหัวใจของคนสามัญธรรมดาเราทั่ว ๆ ไป ติดในหัวใจว่า พระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ ไม่เคยคิดว่าที่รวมของพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ คืออะไร เราไม่เคยคิด แต่เวลาไปเจอเข้าอย่างจัง ๆ นั่นซี ไม่ต้องไปถามใครเลย เหอ พระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ มาเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันได้ยังไง คือเปิดทางเข้าตรงนั้น

คำว่าธรรมะนี่ก็เป็นสายทางหนึ่ง อันนั้นธรรมชาติ อันนี้ธรรมะเป็นสายทางอันหนึ่ง ประตุนั้นเข้าใจไหมละ พระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ นี่ประตู ประตูใหญ่ เข้าธรรมชาติ พอถึงนี่แล้ว เป็นธรรมชาติแล้วประตูก็หมดความหมาย เหมือนเราเข้าห้องแล้วประตูก็หมดความหมายทันที พอก้าวเข้าห้องปั๊บประตูหมดความหมาย อันนี้ พุทโธ ธัมโม สังโฆ รวมเป็นอันเดียวกันแล้ว เข้าในนั้นหมดเลย ให้มันเห็นอย่างนั้นซี นี่มันเห็นอย่างนั้นจะให้ว่ายังไง

สอนโลกใครยังจะมาว่าโอ้วอวดอยู่หรือ พวกปากหมาเราอยากว่าอย่างนั้นนะ หมามันก็ยังเห่าเป็นนะ เช่นไอ้ปูกี่เรานี้มันเห่าว้อก ๆ มันหากมีอะไรมาผ่านมัน มันเห่า อันนี้เห่าตะ โหย สู้ไอ้ปูกี่เราไม่ได้ ไอ้ปูกี่เราเห่ามีสาระนะ ไอ้ปากถึงขยะนั้นมันไม่เป็นท่า นี่ละปากกิเลส มันไม่คำนึงคำนวน มันเอาตามความเห็นของมันแล้วตีเหล็กไปเลย นี่ละปากกิเลส ปากถึงขยะ ปากสกปรก ไม่ได้เหมือนปากธรรมนะ ผิดกันมากทีเดียว

นี่ละธรรมแท้ ที่ท่านว่าธรรมมีอยู่ในโลก หมายถึงธรรมชาตินี้เองจะเป็นอะไรไป พระพุทธเจ้าตรัสรู้มาก็พระองค์ แล้วพระสงฆ์สาวกของพระพุทธเจ้าแต่ละพระองค์ ๆ มีจำนวนเท่าไรคิดดูซิ บรรดาท่านผู้ถึงวิมุตติหลุดจากกิเลสแล้วเข้าเป็นธรรมชาติด้วยกันหมด เป็นมหาสมุทรทะเลหลวงเลย แม่น้ำสายไหน ๆ หมดความหมาย เข้าเป็นมหาสมุทรทะเลหลวงอันเดียวกันหมด พระพุทธเจ้าองค์นั้น ๆ ลงในนั้นหมด พระสาวกของพระพุทธเจ้าแต่ละพระองค์ ๆ มีจำนวนมากขนาดไหน พระพุทธเจ้าพระองค์หนึ่งมีสาวกขนาดไหนที่เป็นอรหันต์ ๆ ลงในนั้นหมด จึงเรียกว่าธรรมชาติ ที่รวมแห่งธรรมทั้งหลายก็เรียกว่าธรรมชาติ นี่ละธรรมมีอยู่-มีอยู่อย่างนี้

เราเคยคิดเคยคาดหวังที่ไหน ไม่เคยคิดนะ ว่าพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ ฝังหัวใจมาตลอด แม้ขณะที่ยังไม่ก้าวเข้าสู่นี้ พระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ ก็ติดอยู่ตลอดเลย พอผางเข้าตรงนี้แล้ว หือ ขึ้นทันทีเลย สะดุ้งเลยไม่ใช่ธรรมดา นะ สะดุ้ง ภายไหวไปทันที พอผางเข้าตรงนั้นแล้ว นั่นละเข้าธรรมธาตุ เข้ามหาสมุทรทะเลหลวง พอผางเข้าตรงนั้นแล้ว เหือ ขึ้นเลยทันที ใครก็ตามถ้าลงได้เจอเข้าไปแล้วเป็นอย่างนั้นแหละ ธรรมจึงว่าเลิศเลอชิว

นี่ละธรรมชาติที่เลิศเลอมีอยู่จึงพอมีคัดค้านต้านทาน ความดีมีอยู่ ไม่มีแต่ความชั่วติดตลาดแหลกเหลวไปถ่ายเดียว ความดียังมีอยู่ก็ต้องมีการต้านทานกัน เพื่อรักษาสาระสำคัญเอาไว้ ความดีนี้เป็นสาระสำคัญที่จะให้โลกได้อยู่ร่วมกันสงบร่มเย็น ส่วนกิเลสเป็นไฟทั้งนั้น ไปที่ไหนเป็นไฟไหม้ไปตลอดเลย ต่างกันอย่างนี้ เมื่อมีดีมีชั่วก็มีการคัดค้านต้านทานกัน ปะทะกันเป็นธรรมดา ถ้ามีแต่ชั่วเสียอย่างเดียวก็แหลกไปเลย อันนี้มันมีดีอยู่มันก็มาปะทะกับความดี ความดีนี้ต้านทานเอาไว้ พอยังเหลือไว้สำหรับโลกได้อาศัย ถ้ามันเลวไปด้วยกันหมดแล้ว มันหมดความหมายทุกอย่างนั้นแหละ

คำว่าความชั่วมันก็อยู่ในหัวใจของสัตว์โลกนะ ไม่ได้อยู่ที่ไหน ความชั่วมันอยู่ที่หัวใจ มันผลัดกันออกมา การพูดก็พูดไปทางกิเลสความชั่วเสีย การทำก็ทำทางความชั่วเสีย ขนแต่ความชั่วเข้ามาสู่หัวใจ เพิ่มเข้า ๆ อยู่งั้น แล้ววิฆวนความสิ้นทุกข์จะสิ้นได้ที่ไหน เมื่อโกยเอาตั้งแต่สายทางแห่งความเกิดตาย เป็นทุกขีในที่แตกต่างกัน ๆ ตลอดมาและจะตลอดไปอย่างนี้ สายทางที่จะสิ้นสุดความทุกข์สิ้นสุดได้ที่ไหน ถ้าไม่มีความดีเข้าตัดทอนกัน ไม่มีทางนะ สร้างตั้งแต่ความชั่ว ๆ เห็นความชั่วเป็นของดีไปหมด เห็นไหมกิเลสหลอกสัตว์โลก เห็นความชั่วเป็นของดีไปหมดเลยนะ ถึงขนาดนั้น คนที่ชั่วมาก ๆ นี่จะไม่เห็นของดีเป็นสาระแก่นิจหนึ่งเลย จะเห็นตั้งแต่ความชั่วเป็นของดีทั้งนั้น แทนที่ ๆ เพราะฉะนั้นจึงทำความชั่วได้เต็มเม็ดเต็มหน่วย แล้วเวลาได้ผลก็เต็มเม็ดเต็มหน่วยอย่างเดียวกัน

เพราะผลนี้ไม่เห็นอกกรรม คือการทำนี้ไม่เห็นอกกรรม ผลของกรรมติดไปเลยเป็นอำนาจ ๆ ตลอด ใครจะลบล้างยังไงไม่มีความหมายทั้งนั้น คนที่ได้ทำความชั่วเท่าไรไม่ได้ทำอยู่ไม่ได้นะ ความชั่วถือเป็นของดีของดี เป็นสารประโยชน์ไปหมด ที่นี้มันก็แฝงฤทธิ์มันออกไปซิความชั่ว ออกไปจากหัวใจแต่ละคน ๆ ก็แสดงออกไปเผาไหม้กันไปเรื่อย เห็นความชั่วเป็นของดี ๆ เรื่อยไปเลย นี่ที่มันน่าสลดสังเวชนะเรา

เราสอนโลกคราวนี้เป็นคราวที่สอนมากที่สุดหัวใจของเรา ชีวิตของเราก็มีคราวนี้ซึ่งไม่เคยคิดเคยอ่านเลยว่า เราจะได้ช่วยโลกแบบนี้ก็ได้พบได้เห็นจนได้ ได้สั่งสอนจนได้นั้นแหละ ชั่วก็เห็นเต็มที่ ดีก็เห็นประจักษ์เหมือนกัน เพราะดีก็มี ชั่วก็มี อยู่ในโลกอัน

นี่ อยู่กับคนกับสัตว์กับกิริยาแสดงออก มันแสดงคละเคล้ากันตลอดเวลา ไม่ใช่มาสอนแบบลูบ ๆ คลำ ๆ ดีก็เห็นประจักษ์อยู่ในหัวใจ ชั่วก็ประจักษ์อยู่นี้แล้ว มันก็พูดได้ทั้งดีทั้งชั่วเต็มเม็ดเต็มหน่วยด้วยกัน ถ้าหากว่าแบบลูบ ๆ คลำ ๆ อย่างนั้นก็เป็นอย่างอื่นหนึ่ง นี่ไม่ได้สอนแบบลูบ ๆ คลำ ๆ บอกชัดเจนขนาดนั้นนะ เพราะรู้ในหัวใจนี้ก็ไม่ได้รู้แบบลูบ ๆ คลำ ๆ มา รู้จริง ๆ เห็นจริง ๆ ไม่ได้เอาใครมาเป็นสักขีพยานว่าความรู้นี้จริงหรือเท็จไม่มี จริงตลอดเลยเทียว หายสงสัย ไม่ต้องหาใครมาเป็นสักขีพยาน

นั่นละพระพุทธเจ้าตรัสรู้แต่ละพระองค์ สาวกตรัสรู้แต่ละองค์ เป็นอย่างนั้น คือไม่ต้องหาใครมาเป็นสักขีพยาน ท่านตรัสรู้แล้วสอนโลกทันที สามแดนโลกธาตุใครสอนได้ มีแต่พระพุทธเจ้าเท่านั้น ท่านสอนได้หมดเลย ผู้ที่อยู่ในวงคำสอนตาข่ายของพระพุทธเจ้า ก็ทรงสอนรื้อขึ้นมา ๆ ที่มันจะจมไปถ่ายเดียวก็ปล่อยไป ๆ อย่างนั้น แล้วท่านไปหาใครมาเป็นสักขีพยานในความรู้นั้น นี่ละถ้าลงรู้อจริงไม่ใช่รู้ปลอม รู้จำ-จำได้หลง แล้วก็หลอกตัวเองตลอดเวลา ความจำได้มีแต่หลอก ส่วนมากหลอก ความจริงไม่หลอก เจอเข้าตรงไหน อ้อ ทันทีเลย

ยกตัวอย่างอย่างที่พูดนี้แหละ พระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ ผิงหัวใจมาตั้งแต่รู้จักเตียงสาภาวะ ไม่คิดว่าจะมีความแปลกจากนี้ไปเลย แต่เวลามาเจอเข้าอย่างจัง ๆ อุทานขึ้นมาด้วยร่างกายที่ไหวเลยเทียว โถ ๆ ขึ้นมาเลย เทอ พระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ มาเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันได้ยังไง ไม่ได้ถามใครเลยนะ มันขึ้นในความจริงที่รู้อจริง ๆ อย่างนั้น แล้วจะหาใครมาถาม เป็นอย่างนี้ เจอปั๊บเข้านี้ยอมทันทีเลย นั่นเป็นอย่างนั้น เรียกว่าความจริง รู้อจริง เห็นจริง ไม่ได้แบบปลอม ๆ นะ

ใครจะสร้างใครจะทำให้ฝันนะ ไม่ฝันไม่ได้จะบอกตรง ๆ อย่างนี้เลย ไม่เป็นอย่างอื่น บอกอย่างอื่นไม่ได้ ความชั่วนี้มันหนาแน่นจริง ๆ จะออกช่องเพื่อความดีนี้มันจะฝันกัน ต้านทานอย่างเหนียวแน่นนะ ดีไม่ดีฝันดีไปกับมันเลยเทียว ไม่ยอมฝันเลย นี่ละคนเราที่ลุ่มจม สัตว์โลกที่ลุ่มจมเพราะไม่ฝันเลย เห็นไปตามมันทั้งนั้น มันหลอกยังงใจเชื่อไปหมด ๆ ความดีเลยไม่มีแล้วก็จมไป ๆ เกิดมาชาติหนึ่งภพหนึ่ง ก็ภพก็ชาติแต่ละคน ๆ นับได้เมื่อไร แต่ละสัตว์นี่นะ ไม่ทราบก็กัปกัปปัจฉิตวิญญูณดวงนี้ เกิดตาย ๆ สูง ๆ ต่ำ ๆ มาอย่างนี้ตลอด ถ้าไม่มีธรรมเป็นเครื่องตัดทอนสิ่งเหล่านี้ ออกแล้ว จะเป็นอย่างนี้ตลอดไป ไม่เพียงแต่ว่าตลอดมานะ แล้วจะตลอดไปอย่างนี้ไม่มีสิ้นสุดยุติลงได้เลย ท่านถึงให้ฝัน ต้องฝันไม่ฝันไม่ได้

เวลามันหนาแน่นนี้ฝันกันอย่างหนัก แทบจะสลบไสลนะ เวลามันบางลงไปแล้ว ที่นี้ก็เคยพูดให้ฟังแล้ว กิเลสหนา แล้วกับธรรมะที่มีกำลังมาก มันก็เหมือนกันเลย ไม่มีอะไรผิดแปลกกัน ได้ทุกกระเบียดเทียบกันแล้วนะ เวลากิเลสมันหนานี้ ติดไม่ได้นะ มัน

บิบบังคับ ดีดหาความดีไม่ได้นะ มันบิบมันบังคับอยู่นั้นแหละ มันไม่ให้ออกไม่ให้ทำขึ้น ชื่อว่าความดี ต้องให้อยู่ในเงื้อมมือของมันหมด เอ้าที่นี่สะดวก สะดวกก็สะดวกไปทาง มันเพื่อลุ่มจม เป็นอย่างนั้นนะ ความสะดวกไปกับกิเลสสะดวกเพื่อความลุ่มจม ความฝืนกิเลสออกทางด้านธรรมะนี้ ฝืนมากขนาดไหนนี่เพื่อความฟื้นฟูของตัวเอง เพราะฉะนั้นจึงต้องฝืนไม่ฝืนไม่ได้

เวลามันหนาแน่นมันหนาจริง ๆ โห้ มันประทับใจเอาเหลือเกินนะเรื่องความหนาแน่นของกิเลสนี้ ในคนคนเดียว หัวใจดวงเดียวนี้ เอาใจเรานี้เทียบเลยเทียบ เวลา มันหนามันแน่นนี่โถ ทั้ง ๆ ที่เราก็มุ่งต่อธรรมอยู่อย่างแรงกล้าในหัวใจ แต่ขณะนั้น กิเลสมันก็รุนแรงของมันเต็มเหนี่ยว ถึงขนาดสู้นมันไม่ได้ มันเห็นชัด ๆ อยู่ในหัวใจ จึงได้มาพูดให้พี่น้องทั้งหลายฟังเพื่อเป็นคติเครื่องเตือนใจ ใจดวงนี้แหละเวลามันหนาแน่นด้วยกิเลส กิเลสมีอำนาจมันบิบบังคับไว้อย่างนี้ จนกระดูกกระดูกไม่ได้เลย นั่งน้ำตาร่วงอยู่บนภูเขา โห้ย เราไม่ลืมนะ

ทั้ง ๆ ที่เราก็ตั่งใจจะไปพัดกับกิเลส ฟังซินะ ความตั้งใจของเราที่ขนาดนั้น ครั้นไปแล้วอำนาจของกิเลสมันเหนือกว่าเราขนาดไหน ตั้งสติเพื่อความเพียรไม่อยู่เลย ตั้งพักล้มผล็อย ๆ ตั้งเท่าไรล้ม ตั้งเพื่อล้ม ๆ ไม่อยู่ จนงงในความเพียรของตัวเองว่า เอ็นี่มาทำความเพียรยังงี้ นี่ไม่ได้เป็นความเพียร มีแต่เรื่องของกิเลสเรื่องโลกเรื่องสงสาร กิเลสค้นหาเต็มหัวใจ คิดแง่ไหนกิเลสดึงเอาเป็นของมันหมด ๆ เลย สู้นมันไม่ได้ น้ำตาร่วง ใจดวงนี้นะ ทั้ง ๆ ที่เราก็มุ่งต่อธรรมอย่างแรงกล้าอย่างนี้ แต่เวลาเข้าไปมันเก่งกว่าเรา มันลบที่เดียวหมดเลย ๆ นี่ก็ไม่ลืมนะ

จึงได้บอกว่าเคียดแค้น เคียดแค้นถึงขนาดที่เดียวไม่ใช่เคียดแค้นธรรมดาจะ ความเคียดแค้นแห่งธรรมต่อกิเลสมันก็ทำให้มุมานะละซี ถึงขนาดกุมึงฟังซินะ โถ ไม่ลืมนะ มันถึงใจจริง ๆ เพราะฉะนั้นจึงเอามาพูดให้พี่น้องทั้งหลายฟัง เวลากิเลสมันหนา-หนาอย่างนั้นนะ ทั้ง ๆ ที่เรามุ่งจะพัดกับมันอยู่นั้นแหละ มันจะเอาต่อหน้าต่อตาให้น้ำตาร่วงจนได้นั้นแหละ ถึงขนาดว่า โถ มึงขนาดนี้เทียวหรือ มึงเอาภูขนาดนี้เทียวหรือ คือมึงกู่อยู่ภายในนะไม่ได้ออกมาข้างนอก ก็อยู่คนเดียวจะไปมึงกู่กับใคร เคียดแค้นให้กิเลส โถ มึงเอาภูขนาดนี้เทียวหรือ กูตั้งหน้าตั้งต้ามามพัดกับมึง มึงเอาภูขนาดนี้เทียวหรือ ๆ สู้นมันไม่ได้นะ บอกว่ายอมแพ้วราบเลยเทียว เอ้า ยังไงกูก็ไม่ถอย ยังไงมึงต้องฟังวันหนึ่งว่างั้นนะ เคียดแค้น กูไม่ถอยละ

กลับไปอีกไปหาครูบาอาจารย์ ก็หาพ่อแม่ครูจารย์มันเรานั้นแหละ มันไม่ลืมนะ พ่อไปมันก็ตามไป มันก็ไปอยู่ขอบรั้วนั้นแหละ เราเข้าอยู่ในรั้วร่วมโพธิ์ร่วมไทรของพ่อแม่ครูอาจารย์ มันก็อยู่ขอบรั้วไม่ตามเข้ามาตีละ ดีแบบนั้นนะ ถ้าออกไปมันก็พึดเลย เวลา

เข้ามานั้น กิเลสก็ตัวเท่านั้นแหละ ความเพียรก็อันเก่า ก็ไม่เห็นว่าจะดูต้นขนาดไหนความเพียร แต่กิเลสมันก็ไม่ดูต้นเหมือนกัน มันก็อยู่ขอบรั้วโน้นเสีย เราก็อยู่ในรั้ว เทียบกัน อย่างนั้นละนะ

พอออกไปก็พีดกันอีก หงายมาอีกอยู่อย่างนั้น แต่สำคัญที่ใจมันไม่ถอย แพ้มันเท่าไรยิ่งเคียดแค้น ยิ่งมุมนะที่จะพีดกันให้มันขาดสะบั้นลงไป นี่อันหนึ่งที่มันหนาแน่น อยู่ในใจเรานะ ถึงจะแพ้ก็ยอมรับว่าแพ้ คราวนี้สู้ไม่ได้ แต่แพ้-แพ้เพื่อจะสู้ นี่ละพุดให้ฟัง ใจดวงนี้ละ เอาใจของตัวเองออกมากางให้พี่น้องทั้งหลายฟังเลยนะ นอกจากนี้แล้ว เราไม่พุด คือมันเลยเหตุเลยผลไปแล้ว ไม่ทราบเลยชั่วเลยดีไปไหนก็ไม่รู้แหละ ที่เรายังไม่ได้เข้ามาครอบแห่งความเพียรที่จะพีดกับกิเลสนะ เวลาเราเข้ามา มันจึงเห็นความรุนแรงของกิเลส แต่ก่อนมันไม่รู้ ก็เรียกว่าเป็นปลาเฝ้าให้มันต้มตลอดเวลา ไปสู่มันแล้วสู่มันไม่ได้กลับมา เอาอีก ๆ ไม่ถอย

ความมุมนะ ความเคียดแค้นนี้แหล่ มันถึงใจจริง ๆ นะ หาทางที่จะพีดกับกิเลส ที่นี้พอได้ช่องแล้วก็เอาใหญ่เลย สมเคียดสมแค้นนะ เวลามันได้ที่แล้วเอากันอย่างหนักเลย บางครั้งประหนึ่งว่ากิเลสมันยอมเรา เหมือนเราขึ้นบนตะพองข้าง ขอกระหน่ำลงเลยเทียว มันร้องโอด ๆ มึงร้องก็ร้อง มึงเอากูขนาดนั้น พัดลงเลย ขอกระหน่ำลงเลย นั่นนะซีสุดท้ายกันแตกเห็นใหม่ ที่เคยเล่าให้ฟัง นั่นละเวลามันได้ที่เอากันอย่างนั้นละ ถึงขนาดกันแตกไม่รู้ตัวเลย จากนั้นมาก็ตังหลักได้ สิ่งเหล่านั้นที่มันเคยพีดเราแต่ก่อนจางหายไป ๆ มีแต่ธรรมเป็นหลักเป็นเกณฑ์ภายในใจ

ความสงบร่มเย็นปรากฏเด่นขึ้น ๆ ที่นี้ขนาดใหญ่นะ ไม่ถอย ๆ เลย นี่ถึงขั้นธรรมมีกำลังเพราะการพีดตลอดไม่ถอย มุมนะ จากความเคียดแค้นให้กิเลส พอได้ที่แล้วก็เอากันใหญ่ไม่มีปราณีปราศรัยกันเลยนะ พีดกันอย่างเต็มเหนี่ยวให้สมความเคียดแค้น นี่ละใจดวงนี้ พอตั้งหลักได้แล้วที่นี้ก็เอาใหญ่ นี่ยังไม่ถึงขั้นที่ว่าธรรมมีกำลัง เรียกว่าพอด้านทานกันได้ก็อยู่ได้สบาย ไม่เดือดร้อนวุ่นวายเหมือนแต่ก่อนที่กิเลสเหยียบย่ำตลอดเวลา ที่นี้พอได้หลักได้เกณฑ์แห่งธรรม มีความสงบร่มเย็นเป็นฐานที่อยู่แล้ว ความเพียรก็แน่นหนักเรื่อย ๆ นี่มันเห็นกันชัดก็ตอนก้าวออกสู่ทางด้านปัญญาละซีสมาธิวางฐานเอาไว้ ใจสงบร่มเย็นตลอด พอก้าวขึ้นสู่ปัญญา ฆ่ากิเลสละที่นี้

เราไม่ได้คาดได้คิดนะ ฆ่ากิเลสฆ่าแบบไหน แต่เวลาธรรมมีกำลัง หากเป็นอุปายของธรรมเอง ฆ่ากิเลสฆ่าแบบไหน เหมือนว่าธรรมพาฆ่าว่าจันเถอะ เราเดินตามธรรมลักษณะอย่างนั้น มันหมุนตัว ๆ ฆ่ากิเลสฆ่าแบบไหน ๆ นี่พีดกันลง ๆ ต่อจากนั้นกำลังของธรรมกล้าขึ้น ๆ สติปัญญาเป็นอัตโนมัติ สติเป็นเอง ปัญญาเป็นเอง หมุนตัว ๆ ทั้งวันทั้งคืนถึงขนาดที่ได้รู้เอาไว้มันจะเลยเถิด มันผาดโผนโจนทะยานทางด้านความ

เพียรมากไป ต้องได้รั้งเอาไว้ให้มีการพักผ่อนนอนหลับ พักเข้าสมาธิความสงบร่มเย็น เพื่อเอากำลัง แล้วก็พักผ่อนนอนหลับ นี่ก็เพื่อเอากำลังทางด้านร่างกาย ทางด้านจิตใจ ด้วย เน้นหนัก ๆ

ที่นี้เราจะเห็นได้ชัดว่า เมื่อธรรมมีกำลังแล้วธรรมจะทำงานของตัวเอง แต่ก่อนกิเลสมีกำลัง กิเลสทำงานบนหัวใจเราเป็นอัตโนมัติ หมุนตลอด เป็นวัฏจักรตลอด ที่นี้พอธรรมมีกำลังแล้วธรรมก็วัฏจักร หมุนกลับตลอด ๆ มันเห็นชัด ๆ ในหัวใจดวงนี้ ที่นี้เวลาธรรมะมีกำลังกล้าแล้ว ที่นี้หมุนเป็นอัตโนมัติด้วย เียบแหลมด้วย คล่องตัวด้วย ทุกอย่างละเอียดลออเข้าไป กิเลสหมอบลง ๆ หลังจากนั้นแล้วกิเลสผ่านไม่ได้เลย นั่นเห็นไหมเวลาธรรมะมีกำลังกล้าแล้วกิเลสผ่านไม่ได้ ผ่านขาดสะบั้นทันที ไม่ทราบทำกันแบบไหน แต่มันก็รู้ชัด ๆ นำเอามาพูดไม่ถูกเท่านั้นเอง พอแยบนี้ขาดสะบั้นแล้ว ๆ

ต่อจากนั้นไปนิพพานเหมือนอยู่ชั่วเอี่ยม ๆ นี่มันยิ่งขยับนะ ไม่มีวันมีคืนมีปีมีเดือน หลับตื่นอะไรไม่สนใจทั้งนั้น พัดกันตลอด ๆ นี้เรียกว่าความซุกมุ่นในเวลาธรรมที่มีกำลัง ซุกมุ่นอย่างนั้น ซุกมุ่นฆ่ากิเลสตลอดไปเลย ในหัวใจดวงนี้ ดวงที่มันหนา ๆ ด้วยกิเลสเหยียบมันจนน้ำตาร่วง ที่นี้ถึงขั้นมันเอากิเลสมันก็เอาแบบเดียวกัน อันนี้เป็นอัตโนมัตินะ ไม่ใช่จะใสกันไปตลอดเวลา ถึงขั้นได้รั้งเอาไว้มี เพราะมันรุนแรง ความพากเพียร สติปัญญา ทุกอย่างรุนแรง ผาดโผน จากนั้นละเอียดลออซึมซาบ ๆ ตามกิเลสทุกประเภทตามกันได้หมดเลย นั่นเห็นไหม เปลี่ยนแล้วจิต ธรรมเข้าเป็นเจ้าของ ละที่นี้ แต่ก่อนกิเลสเป็นเจ้าของ พอธรรมเป็นเจ้าของแล้วกิเลสผ่านไม่ได้เลย ขาดสะบั้น ๆ

นี่ละการฝึกกรรมฐาน ทุกข์ยากลำบาก ผลก็เป็นอย่างนี้ดูเอาซิ ความคล่องตัวฆ่ากิเลสฆ่าแบบไหน ๆ เราไม่เคยคิดเคยอ่านนะ บทเวลามันฆ่าบนเวทีที่รู้เอง ๆ เป็นเอง ๆ กิเลสละเอียดเข้าไป ๆ ธรรมะสติปัญญานี้ละเอียดตามกันเป็นอัตโนมัตินะ ตามกัน ๆ เชื่อไฟหยาบแสดงเปลวหนัก เชื่อไฟละเอียดลงเปลวก็เบาลง เชื่อไฟละเอียดเท่าไร ไฟก็ละเอียดไปตาม ๆ ไปตามเชื่อไฟ เชื่อไฟหยาบ กลาง ละเอียด ขนาดไหน การแสดงเปลวของไฟจะเป็นไปตามกัน กิเลสหนา ไฟคือธรรมนี้ต้องอย่างรุนแรง ไม่รุนแรงไม่ทันกัน พอละเอียดลงไป ๆ มันก็เผากันไปเผาลงไป สุดท้ายกิเลสละเอียดมากขนาดไหน ธรรมะก็เป็นธรรมะที่ซึมซาบไปเลย ซึมซาบคือเผาแบบซึมซาบ จนกระทั่งไม่มีเหลือเลย ขาดสะบั้นลงประจักษ์ในหัวใจ ไม่ต้องไปถามใครอีก

เมื่อสิ่งเหล่านี้ได้สิ้นซากลงไปแล้ว เป็นคนละฝั่งไปแล้ว ถ้าว่าฝั่งก็เป็นคนละฝั่งแล้ว ฝั่งนี้ฝั่งเกิดตาย ฝั่งนี้ฝั่งวิมุตติหลุดพ้น นิพพานความเที่ยง มันก็เห็นชัด ๆ นั่นผลแห่งการฝึกฝนอบรมตน ไม่ใช่อยู่ ๆ แล้วก็สำเร็จขึ้นมา อยู่ ๆ แล้วก็สำเร็จขึ้นมา เป่า

นกหวีดว้อด ๆ ใช้ไม่ได้นะ หมู่เพื่อนไปหา (เป็นยังง) ผมสำเร็จแล้ว เราก็ไม่ลืม มันเป็นเรื่องขบขัน มันชื่อชัย คนนี้นะ มันสึกแล้วมันมาหาท่านอาจารย์กู๋ มันอยู่จังหวัดขอนแก่น ตอนนั้นฟังว่าไปด้วยกัน ๓ องค์ ขึ้นไปทางภูเวียงนั่นละ ไปทางอำเภอภูเวียงไปภูนาทีก ๆ หกทุ่ม ไปภูนาทีกทำไหนดก็ไม่รู้ละ เข้าใจว่าตนสำเร็จอรหันต์ ก็จะไปบอกให้หมู่เพื่อนทราบละชิวว่าตนสำเร็จ คิดได้กล่องยานัตถ์ ขวดยานัตถ์เล็ก ๆ อยู่ในนั้นก็ไปคว้าเอากล่องยานัตถ์มาเป่าว้อด ๆ

(มันยังงติก ๆ หกทุ่ม เป่าว้อด ๆ) ก็ไปด้วยกัน ความรับผิดชอบก็ต้องมีด้วยกัน พระสององค์ก็วิ่งมาปุบปุบ ๆ (เป็นยังง เป็นอะไร ๆ) พระท่านก็ตื่นตื่นละชี ดิก ๆ อยู่ ๆ ก็เป่านกหวีดว้อด ๆ (เป็นอะไร ๆ) จะเป็นอะไรผมสำเร็จแล้ว (มันสำเร็จยังงถึงต้องเป่านกหวีดละ) ก็เป่าให้หมู่เพื่อนทราบนะชีเพราะมาด้วยกัน พระท่านก็ง (โอ้ ยังง) ออกไปก็ไปวินิจฉัยกันสององค์ (เอ้อ ท่านองค์นี้เป็นยังงนา สำเร็จก็เป่านกหวีด ยังงกัน) ท่านไม่ได้เชื่อว่าสำเร็จนะ ถ้าสำเร็จแล้วจะไปเป่าหาอะไรนกกหวีด มันบ้านกหวีด เข้าใจใหม่ ก็มาวินิจฉัยกัน (เอ้ ทำไมท่านองค์นี้แปลก ๆ นา มันสำเร็จยังงถึงต้องเป่านกหวีดอย่างนี้) ปรีक्षाกันสององค์

พอคืนวันหลังเอาอีกแล้ว พอเที่ยงคืนเท่าเดิมนั้นแหละ เตี่ยนกหวีดขึ้นว้อด ๆ อีกแล้ว (อะไรอีกน่า) ท่านก็ไม่อยากมาแหละ หากมาเพราะความรับผิดชอบกัน ไม่อยากมา เรียกว่ามันอ่อนไปหมदनนั้นแหละ ไม่อยากมา ถ้าเป็นหลงตาบ้วจะถือไม้มาพร้อม ฟาดมันเลยเข้าใจใหม่ นี่ท่านไม่ได้เล่าเรื่องถือไม้มา ก็มีแต่มา (แล้วอะไรอีกละ) ว่างั้น (แล้วเป่าอะไรอีกละที่นี้ คินนี้ะ) อ้อ เป่ามันไม่สำเร็จ (แล้วทำไมไม่สำเร็จก็เป่า) อ้าว เมื่อคืนนี้เข้าใจว่าสำเร็จก็เป่าให้หมู่เพื่อนทราบ ที่นี้เมื่อไม่สำเร็จก็ต้องเป่าให้หมู่เพื่อนทราบละชี ก็น่าฟังอยู่นะ หากฟังแบบนั้นแหละ แบบขบขันดี ๆ นั้นแหละ เมื่อไม่สำเร็จก็ต้องเป่าให้หมู่เพื่อนทราบละชี (เอาอีกแล้วองค์นี้)

อยู่ ๆ ก็เป่านกหวีดให้สำเร็จเอาเลยไม่ได้ละ ฟาดมันขาดสะบั้นลงไปแล้วนกหวีดไม่นกหวีดก็ตาม สนุทธิฐิติโก ประกาศปางขึ้นตั้งกระเทือนโลกธาตุ ยิ่งกว่านกหวีดจะว่าอะไร สนุทธิฐิติโก รู้เองประจักษ์ ไม่ต้องไปถามใคร นั้นความหมายว่างั้น ท่านว่า สนุทธิฐิติโก คือรู้เองเห็นเองไม่ต้องไปถามใครเลย

ตอนนั้นเราไปพักอยู่ที่วัดทุ่งสว่าง หนองคาย ท่านอาจารย์กู๋ท่านอยู่ที่นั่น อีตาคนนี้แกก็มา มาเยี่ยมอาจารย์แก แกสึกไปแล้วละ มีพิสดารนะ ถ้าหากว่ามีครูบาอาจารย์คอยแนะนำนี้จะดีนะ อย่างนี้ละขาดครูบาอาจารย์เป็นอย่างนี้ ไม่มีผู้แนะนำแนวทางให้ ท่านภาวนาแปลกพิสดารอยู่นะ คือจิตนี้มันผาดโผน แต่ไม่มีผู้แนะนำให้เข้าช่องทางที่ถูกที่ตีมัน

ก็ไปไม่ได้ ถ้ามีผู้แนะช่องทางให้แล้วจะไปได้ดี นี่เสียดาย เวลาท่านภาวนาท่านก็ผาดโผน องค์กรนี้ละ

นั่งภาวนาอยู่ดี ๆ นี่ ดวงสว่างเท่าลูกมะพร้าวนี้ วูบลงมาก็กองตรงหน้านี้ เป็นดวงสว่างจ้ำเท่ากับลูกมะพร้าวนี้ละ องค์กรนี้แหละ ที่แรกท่านคงจะไม่เอื้อมมือจริง ๆ ท่านคงจะกำหนดเอื้อมมือไปในทางสมาธิ แล้วดวงสว่างก็ถอยออกไป แล้วก็เอื้อมตามไป ดวงสว่างก็ถอยไป ทีนี้ลูกไม่รู้ตัวละซี ดวงสว่างถอยออกไป ทีนี้ท่านก็ลุกจากที่เดินไปหา ดวงสว่าง พอเดินไปดวงสว่างมันก็ไปเรื่อย ทางนี้ก็ตามไป ดวงสว่างดวงนั้นละมันถอยออกไป ๆ ก็ตามไป สุดท้ายดวงสว่างขึ้นต้นไม้ ท่านก็ขึ้นต้นไม้ตาม ไม่รู้ตัวนะ อยู่ในสมาธิ คือจิตมันอยู่กับอันนั้น ๆ มันไม่ได้มาความรู้สึกในร่างกาย เพราะฉะนั้นเวลาท่านเดินไปท่านจึงไม่รู้ตัวว่าเดินไป แล้วดวงสว่างขึ้นต้นไม้ท่านก็ขึ้นด้วย ท่านก็ไม่ได้รู้ตัว อันนี้มันจะอะไรมันก็พูดยากนะ

ทีนี้พอขึ้นบนต้นไม้แล้ว ดวงสว่างนั้นเหาะลอยไปเลย เรียกว่าพันวิสัยว่างั้นเถอะ พันวิสัยที่จะตาม ถ้าสมมุติว่าโดดตามอีกก็ตกตาย แต่นี่ดวงสว่างเหาะไปเลยทีเดียว วูบไปเลยจนสุดสายตา ถ้าพูดถึงเรื่องสายตานั้น ทีนี้ก็หมดหวัง พอหมดหวังแล้วจิตก็ย้อนเข้ามาซี นั่นละพอจิตย้อนเข้ามา แล้วก็มารู้ตัวว่าอยู่บนต้นไม้ ร้องไห้โฮ ๆ อยู่บนต้นไม้ หมู่เพื่อนก็ไปหา (เป็นยังงี้จึงมาร้องให้อยู่) อ้อ ตามแสงสว่าง (แสงสว่างยังงี้จึงมาขึ้นต้นไม้) ท่านก็เลยเล่าให้ฟังอย่างนี้แหละ ที่แรกนั่งภาวนาแสงสว่างมันมาตกรงหน้า ก็ตามมันไป แล้วมันไปเรื่อยก็ตามไปเรื่อย ไม่รู้ตัวท่านว่างั้น จนกระทั่งแสงสว่างขึ้นต้นไม้ก็ขึ้นตาม ทีนี้พอแสงสว่างเหาะลอยไปแล้ว หมดหวังแล้วจึงมารู้ตัว จึงได้รู้ว่าอยู่บนต้นไม้ หมู่เพื่อนก็ช่วยพากันเอาลง ถ้าเป็นเราจะโค่นต้นไม้เลย ฟาดเผาแหลกเลย หลวงตาบัวไม่เหมือนใครนะ

นี่เราพูดถึงเรื่องความสำคัญของจิต ท่านมีจิตผาดโผน เวลาธรรมแล้วมีลักษณะแปลก ๆ เป็นแต่ละรายนะไม่ได้เหมือนกันหมด ชนิดนี้จะมีประมาณสัก ๕% ในร้อยเปอร์เซ็นต์ที่จิตผาดโผนประเภทนี้ ในจำนวนร้อยเปอร์เซ็นต์จะมีอย่างมากดูจะไม่เกิน ๕% นอกนั้นจะเป็นอย่างเรียบ ๆ ๙๕% อันนี้ผาดโผน

นี่เราพูดถึงเรื่องการฝึกตัวเอง ดูเป็นขั้นนกวัดนะ ต้องฝึก หนักต้องยอมรับว่าหนัก ถ้าว่ามันหนักก็ให้เห็นว่าเวลานี้ข้าศึกกำลังหนัก ให้คิดอย่างนั้นซิ ความเพียรเราจะอ่อนไม่ได้ ต้องมีเครื่องรับกันอย่างนี้ เห็นว่าข้าศึกมันหนัก เราอ่อน ล้มไปเลย นี่เราลำบากมาก ๆ นี่แสดงว่าข้าศึกในหัวใจเรายังมีมาก ต้องอุตสาหะพยายามปิดกันเรื่อย ๆ พอถึงมันง่ายก็อย่างที่ว่า ใต้รังเอาไว้ ๆ จะง่ายหรือไม่ง่ายท่านไม่คำนึงนะ คือท่านฟุ้ง ๆ

ที่จะเอาทำเดี่ยว เลยไม่ทราบว่าง่ายหรือไม่ง่ายเป็นยังไงบ้าง เป็นธรรมจักรตลอดจิตนี้ เป็นอย่างนั้น นี่ละผลของการปฏิบัติธรรม

ศาสนาคงเส้นคงวาหนาแน่นอยู่ด้วยมรรคด้วยผล ไม่เอนไม่เอียง ไม่ครีไม่ล้ำ สมัย ตามที่กิเลสมันหลอกลวงสัตว์โลกนะ เสมอต้นเสมอปลายตลอดมา ถ้ามีผู้ตั้งใจ ปฏิบัติอยู่ ผู้ทรงมรรคทรงผลจะมีตลอดไปอย่างนี้เลย เหมือนกับพวกที่สั่งสมกิเลส ความเดือดร้อนวุ่นวายซึ่งเป็นผลของกิเลส มันก็เผากันทุกหย่อมหญ้าดังที่เห็นนี้แหละ ไปที่ไหนใครจะเอาความสุขความสบายมาพูดให้กันฟังมันไม่มีนะ ปากไหนก็ปากนั้น นี่ ปากที่วิ่งตามกิเลสมาแสดงออก มีแต่ความรุ่มร้อนวุ่นวาย เรื่องราวต่าง ๆ เต็มในหัวอก ระบายสู่กันฟังนี่จนไม่ทราบว่าใครจะฟังเสียงใคร มันมีแต่เรื่องสกปรกโสภมความเดือด ร้อนวุ่นวาย เป็นพินเป็นไฟเผาไหม้ตัวเอง ผลักดันออกมาให้พูดต่อกัน แล้วใครอยาก ฟังวะ นี่ละผลของกิเลส แล้วโลกก็ไม่เห็นโทษของมันนะ

ผลของธรรมนั่งบิณฑุกันนี้มีแต่ความเพลิน ทุกซ้อย่างนั้นทุกซ้อย่างนี้ท่านไม่พูด นะกรรมฐาน นักกรรมฐานที่คุยกันมีแต่เรื่องธรรมะล้วน ๆ เพลิน ก็ชั่วโง่ลืม ใครไป อยู่ที่ไหนมีความรู้ความเห็นเป็นยังไงแปลก ๆ ต่าง ๆ มาเล่าสู่กันฟัง ต่างคนต่างเพลิน ความรู้ความเห็นของกันและกัน นี่มันก็เพลินไปอย่างนั้น ท่านไม่ได้เอาความทุกข์มาเล่า นะ มีแต่ความสุข ความแปลกประหลาด ความอัศจรรย์ จากการบำเพ็ญของท่าน แต่ละ องค์ ๆ ได้รู้เห็นแปลก ๆ ต่าง ๆ กันมาเล่า นี่ละธรรมมาเล่าสู่กันฟังเป็นอย่างนี้นะ

แต่กิเลสมาเล่าสู่กันฟังนี้ อย่างที่ว่านี่ฟังไหมละ แล้วยังไม่เห็นโทษของมันอยู่นะ พวกเรา ยังสนุกกอบโกยเป็นบ้ากันเลย ผู้ทรงอรรถทรงธรรมท่านไม่ได้ทุกข์ นี่เราก็สรุป ลงมาแล้วว่า สถานที่มีความสุขก็คือผู้บำเพ็ญ สถานที่ผู้บำเพ็ญเพื่ออรรถเพื่อธรรมจริง ๆ มีอยู่ที่ไหน ที่นั่นละความสุข เช่นในป่าในเขา อย่างพระกรรมฐานท่านไปภาวนาด้วยความมุ่งมั่นต่อธรรม นั่นแหละแดนแห่งมรรคแห่งผลอยู่กับท่านเหล่านั้น ท่านเป็นผู้ ทรง ๆ อย่างเจียบ ๆ นะ ทางโลกนี่ไฟเผาไหม้กัน ร้าทางนั้น ลือทางนี้ ฮือทางนั้น ฮา ทางนี้อยู่อย่างนี้ มีแต่เรื่องไฟเผาโลกนะ ท่านไม่ได้ฮือฮา ท่านอยู่ในเขา ท่านอยู่สะดวก สบายรื่นเริงบันเทิงกับอรรถกับธรรม ตามขั้นตามภูมิของตัวเอง แห่งธรรมทั้งหลายที่รู้ ที่เห็น ท่านเพลินอย่างนั้นนะ

อย่างนั้นละผู้ทรงมรรคทรงผล เจียบ ๆ นะ ผู้ทรงบาป ทรงกรรม ทรงกิเลส ตัณหา มีแต่พินแต่ไฟ ฮือฮา ๆ กันทั่วโลกธาตุทั่วประเทศไทย ฟังซิทุกวันนี้เป็นยังไง นี่ ละฮือฮา ๆ กัน มีแต่เรื่องกิเลสตัณหาแผลงฤทธิ์นะ ธรรมแผลงฤทธิ์ไม่เป็น สงบเย็นไป เรื่อย ๆ เป็นอย่างนั้น เอาละวันนี้พูดเพียงเท่านั้นนะ ให้พร

เปิดดูข้อมูล วันต่อวัน ท้นต่อเหตุการณ์ หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร ทาง internet
www.luangta.com หรือ www.geocities.com/bantadd